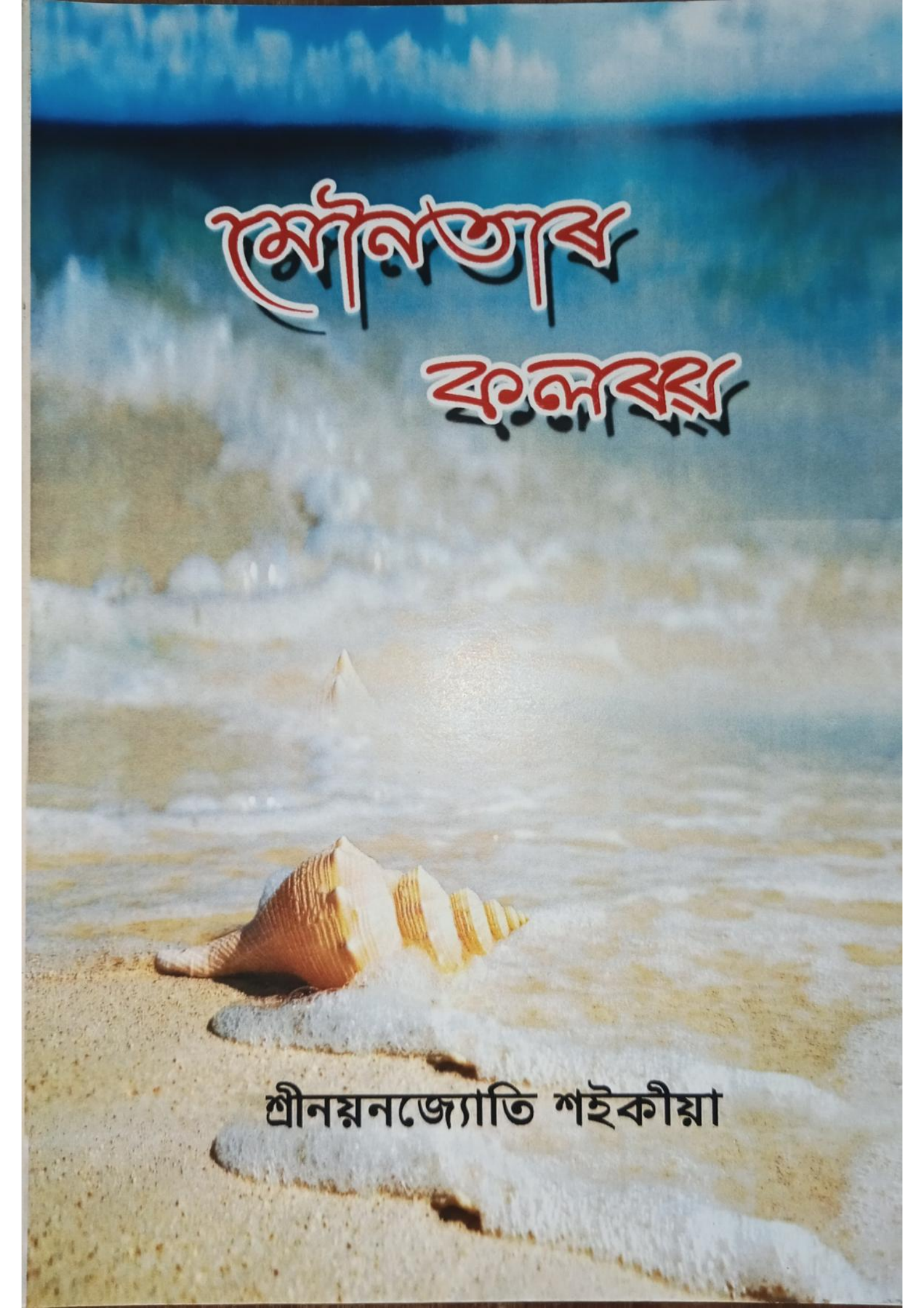

মৌলভাব ফলস্বরূপ

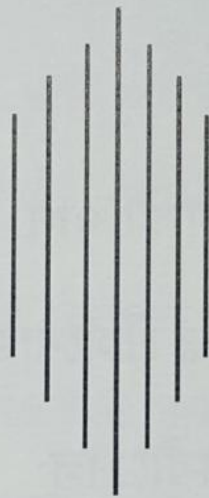
শ্রীনয়নজ্যোতি শইকীয়া

মৌনতাৰ

ফলস্বৰ

৯৯৯৯৯৯

শ্রীনয়নজ্যোতি শইকীয়া

প্রকাশক

অসমীয়া-ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতি চ'ৰা

মৌনতাৰ

ফলস্বৰ

৯৯৯৯৯৯

প্ৰকাশক : অসমীয়া-ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতি চ'ৰা

প্ৰথম প্ৰকাশ : মে', ২০২১

বেটুপাত পৰিকল্পনা : পিনাকী দাস

ডি.টি.পি. আৰু অংগসজ্জা : শ্ৰীমনোজ কুমাৰ বৰুৱা

মুদ্ৰণ : ৰূপালীম প্ৰেছ, কুঁৱৰীটোল

দূৰভাষ : ৯৭০১০২৫১২৭

৯৯৯৯৯৯

শুভেচ্ছা-বাৰ্তা

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ গুৰু পাঠ্যক্ৰমৰ তৃতীয় ষান্মাসিকৰ ছাত্ৰ শ্ৰীমান নয়নজ্যোতি শইকীয়াই “মৌনতাৰ কলৰ” নামেৰে এখনি কবিতা পুথি লিখি উলিয়াইছে বুলি গম পাই সুখী হ’লো।

মহাবিদ্যালয়ৰে “অসমীয়া ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতি চ’ৰা”ই এই পুথিখন প্ৰকাশ কৰিবলৈ ওলোৱা বাবে আৰু বেছি সুখী হ’লো। কৰ’ণা জৰ্জৰিত এই সংকটকালত এনে ধৰণৰ কামে নিশ্চয় সকলোৰে সমাদৰ লাভ কৰিব। সমস্যাৰ লগত সহায়স্থান কৰি আগবাঢ়ি যোৱাৰ এই কামৰ বাবে মই শ্ৰীমান নয়নজ্যোতিক অভিনন্দন আৰু শুভেচ্ছা যাচিলোঁ। অসমীয়া বিভাগৰ এই শুভ কামত জড়িত সকলোকে ধন্যবাদ জনাইছোঁ। আশা কৰোঁ এনে কাম আমি ভৱিষ্যতেও প্ৰত্যক্ষ কৰিম।

ড° হিৰণ্য কুমাৰ চলিহা

অধ্যক্ষ,

কলিয়াবৰ মহাবিদ্যালয়

শুভেচ্ছা বাৰ্তা

খেয়ালি মনৰ অনুভৱবোৰ কলমেৰে নিগৰি আহি ৰূপ লয় কবিতাৰ। সুপ্ত হৈ থকা নিভৃততম শব্দবোৰে সুসংগঠিত ৰূপত অন্তৰ ভেদি বৈ আহি নিজৰাৰ সৃষ্টি কৰে। কবিৰ মনৰ অমৃত ধাৰা এই শব্দৰ নিজৰাৰ একাঁজলি পান কৰি পাঠক শ্ৰোতা অভিভূত হয় পাঠক শ্ৰোতাৰ কৰতল ভৰি পৰে কবিৰ নিঃশ্বাসেৰে। কবিৰ কলমত সজীৱ হৈ পৰে নক্ষত্ৰ, মূৰ তুলি উঠে প্ৰাত্যহিক জীৱন। যেতিয়া ছটফট উপাহে বুকু ভৰি উঠে নিশা হৈ পৰে স্থিৰ, হাতৰ পিঠিৰে কপালৰ কুঁৱলী মোহাৰি কবিয়ে পাঠকক লৈ যায় একাৰে একাৰে পোহৰৰ মজিয়ালৈ।

আমাৰ ছাত্ৰ নয়নজ্যোতি শইকীয়াৰো বুকু জুৰি ভৰি থকা শব্দবোৰে হৃদয়ৰ পৰা হৃদয়লৈ গতি কৰি সৃষ্টি কৰিলে এলানি কবিতাৰ মৌনতাৰো আছে শব্দ। শব্দৰ আছে প্ৰতিধ্বনি। কবি নয়নজ্যোতি শইকীয়াৰ কাব্যপুথি “মৌনতাৰ কলৰৱ” এখনি অনন্য কবিতা পুথি প্ৰতিজন শ্ৰোতা পাঠকৰ বুকুত আলোড়ন তুলিব, ছাত্ৰ কবিজনৰ হাতত সৃষ্টি হওক জীপাল জীৱন।

“মৌনতাৰ কলৰৱ” মুখৰ হওক।

শুভেচ্ছা ওৰেটো সময়লৈ জনালো।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক আঙুলিত ধৰি আগবঢ়াই নিয়া অসমীয়া বিভাগৰ সকলো শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীলৈ মোৰ শুভেচ্ছা জনালো।

শ্ৰীৰূপমা শৰ্মা

উপাধ্যক্ষ

কলিয়াবৰ মহাবিদ্যালয়

শুভ-কামনা

অসমীয়া বিভাগৰ চতুৰ্থ ষান্মাসিকৰ মৰমৰ ছাত্ৰ শ্ৰীমান নয়নজ্যোতি শইকীয়াৰ এখন কবিতাৰ সংকলন “অসমীয়া ভাষা সাহিত্য সংস্কৃতি চ’ৰা”ৰ পৰা প্ৰকাশ কৰিবলৈ আগবাঢ়িছে। “মৌনতাৰ কলৰ” শীৰ্ষক কাব্যপুথিখনত শ্ৰীমান নয়নৰ মানসিক জগতখনৰ চিন্তা চেতনাৰ বৰ্ণালী প্ৰকাশিত হ’ব কবিতাৰ ছন্দত, গ্ৰন্থৰ আকাৰত। বিভাগৰ মুৰব্বীৰূপে এয়া সবাতোকৈ আনন্দৰ কথা।

বিগত বছৰৰ সংকলনখনিৰ উন্মোচনৰ সময়ত বছৰি সংকলন এখন প্ৰকাশ কৰাৰ কথা চিন্তা চৰ্চা কৰিছিলোঁ। এইখন আমাৰ তৃতীয় সংকলন। ক’ভিড ১৯ ভাইৰাছৰ আতংকৰ মাজতে শেহতীয়াকৈ ছাত্ৰ শ্ৰীমান নয়নৰ আগ্ৰহে চূড়ান্ত ৰূপ ল’বলৈ আগবাঢ়িছে। মই আনন্দিত হৈছোঁ আৰু অসমীয়া বিভাগৰ “অসমীয়া ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতি চ’ৰা”ৰ এই আকাঙ্ক্ষাক শুভেচ্ছা জনাইছোঁ। লগতে, তত্ত্বাবধায়ক ড° লুইছ গগৈৰ আশাসুধীয়া প্ৰচেষ্টাৰ শলাগ লৈছোঁ। এই অভিযান সদায়ে অক্ষত থাকক। লগতে অসমীয়া বিভাগৰ উত্তৰোত্তৰ কামনা কৰিলোঁ।

ড° জয়ন্ত কুমাৰ দাস
বিভাগীয় মুৰব্বী অধ্যাপক
অসমীয়া বিভাগ
কলিয়াবৰ মহাবিদ্যালয়

তত্ত্বাবধায়কৰ একাষাৰ

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ অসমীয়া-
ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতি চ'ৰাৰ তত্ত্বাবধানত ইতিমধ্যে
কেইবাখনো কবিতা পুথি প্ৰকাশ কৰা হৈছে। একক কবিতা
পুথি হিচাপে এয়ে প্ৰথম। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ এনে ধৰণৰ পদক্ষেপে
তেওঁলোকৰ বৌদ্ধিক তথা মানসিক উৎকৰ্ষ সাধনত
বিশেষভাৱে সহায় কৰে। ইয়ে অন্যান্য ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকো
উৎসাহিত আৰু অনুপ্রাণিত কৰিব বুলি আমি আশাবাদী।
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বৌদ্ধিক তথা মানসিক উৎকৰ্ষ সাধনৰ অৰ্থে
আমাৰ এই প্ৰচেষ্টাত যিসকল শুভাকাঙ্ক্ষীয়ে সহায় কৰিলে
তেওঁলোকক এই চেষ্টাতে ধন্যবাদ জনালোঁ।

ড° লুইছ গগৈ

সহকাৰী অধ্যাপিক
কলিয়াবৰ মহাবিদ্যালয়

লিখকৰ একলম

কবিতা অন্তঃকৰণৰ দুগৰিৰ পৰা আপোনা-আপুনি ফুটি ওলোৱা মাধুৰিমা যুক্ত অনুভূতিবোৰৰ শাব্দিক বহিঃপ্ৰকাশ। এই জীয়া অনুভৱৰ সুকোমল অনুভূতিবোৰক জনা বুজাৰে পৰাই লালন-পালন কৰাৰ যতন কৰিছিলোঁ শব্দৰ মাজেৰে। হৃদয়ত গুজৰি-গুমৰি থকা ভাববোৰ কলমেৰে নিগৰি ফুলে কেতিয়াবা অনুভৱে ৰ'দ পোৱা ঠাইত। তেনেকৈয়ে অনুভৱৰ বৰষুণত ভিজি শব্দেৰে খেলোঁতে খেয়ালি মনটি জীপাল হৈ উঠে। যৌৱনৰ উন্মুক্ত ভাৱনা, প্ৰেম-বিষাদ, সুখ-দুখৰ পিহনত নিঃসৰিত হোৱা কিছু অনুভৱে শেষত “মৌনতাৰ কলৰৰ” নাম পালে।

মোৰ অপ্ৰিয়ত মগজুৰ পৰা নিঃসৰিত শব্দৰ সূতাৰে গাঁঠা মালাবোৰে পটুৱৈৰ মন-মগজুত ভাৱনাৰ লহৰ তুলিব পাৰিবনে নাই সেই বিষয়ে অজ্ঞাত। পটুৱৈৰ অন্তেষ্পূৰত যদি কোনো অনুভৱৰ পংক্তিয়ে দোলা দিয়ে তাতেই মোৰ সাৰ্থকতা।

শ্ৰী নয়নজ্যোতি শইকীয়া

ছাত্ৰ

কলিয়াবৰ মহাবিদ্যালয়

কবিতা ১

প্ৰেমৰ সুৰভি গোকোৱা
মায়াবী বাটেৰে
বিৰঙী হৃদয়ত চিকমিক প্ৰলেপ দিবলৈ...
তুমি যদি আহিলাহেঁতেন।
সুশীতল নদীৰ তেজাল সিৰে-সিৰে
ফুলি থকা পদুম কলি বুকুৰে।
সন্ধ্যাৰ মৌ-কোমল বতাহৰ
শান্ত দলিচাৰ মাজেৰে।

কবিতা ২

দুচকুৰ প্ৰেম হ'লে
নৈ হৈ ব'ব পাৰিম,
মইনো কেনেকৈ কওঁ
তুমি উশাহ নহ'লে প্ৰেমিক হ'ব নোৱাৰিম।
মই আশ্বাসৰ আঙুলি তোমাৰ
চুলিত গুজিব পাৰিম।

সন্ধ্যাৰ বাট চিকুগাই যিদৰে গোন্ধাই
ফুলৰ স্নিগ্ধতা...
ঠিক তেনেদৰে
তোমাৰ চেলাউৰিত সানিব পাৰিম
টোপাল-টোপাল হিমৰ কবিতা।

কবিতা ৩

নীলা আকাশখনিতো চোন দেখোঁ,
তোমাৰ জীয়া ওঁঠেৰে বোৱা
বতাহৰ শিল-চঁচা প্ৰণয়ী সুষমা...

চকুযুৰিত যেন এতিয়াও
লুকাই আছে তাৰেই
ৰং-তুলিকা।

এছাটি মৃদু বতাহ হৈ এতিয়াও বৈ
আহিবাচোন...

তোমাৰ দলিচা কোমল কহুৱা হিয়াই
বুকুত প্ৰেমৰ ফল্লু বোৱায়।

কবিতা ৪

একোৱেই সহজ নহয়,
দুখেই হওক কিম্বা সুখ...
অশ্রুৱেই হওক নতুবা
তোমাৰ হাঁহিৰ খিল্ খিল্ ৰক্তজবা।

নালাগে চাকিগছি দেখুৱাব কাকো,
সন্ধ্যা তৰাক সুধি ল'ম
পুৱাৰ বাট কেনি...

একোৱেই সহজ নহয় জীৱন
কিম্বা মৃত্যু
তুমি থাকিলেই সহজ হয়
দুখৰ মাৰ্গ।

কবিতা ৫

(তুমি)

তুমি বুলি ক'লেই আলফুল এপাহি

জীয়া ফুল...

কাঁচলি ব'দে চুমা সেউজীয়া গান...

বাৰিষাৰ পহিলা উজানৰ আপোন-পাহৰা খলিহনা।

লখিমী বুলি ভঁৰালত সাঁচি থোৱা

এমুঠি ধান।

কবিতা ৬

জেউতিৰ বুলনি

ভয়বোৰ উৰি যায়.

তেজাল বংশীৰ সুৰত প্রকৃতি সেউজী হৈ

একোটা ভাঁজতে

সূৰ্যেও অৰণ্য ভেদি কৰে

ব'দৰ বিলাপ

সৃষ্টিৰ বিশাল গৰিমা পি

হালি-জালি নামি আহে এ

মিঠা ৰাগ

কবিতা ৭

আকাশত বাজি উঠা

দুপৰৰ বংশীত এয়া

কাৰ আঙুলিৰ বোল...

মোৰ হিয়াৰ শত শত সেউজীয়াত

সংগোপনে বাঢ়ি আছে

লিহিৰি - লিহিৰি আশাৰ টো।

কেতিয়াবা কবিতা এটি হৈ

নুঠাকৈয়ে বা,

কেতিয়াবা সামৰণি বিহীন হৈ।

দুহাততে যে লুকাই আছে শতিকাজুৰি

ফুলি থকা...

অনুৰাগৰ বৰণীয়া ফুল।

কবিতা ৮

প্রণয়ৰ নিগাজি পামত
চোঁচা আঙুলিৰ ভাঁজত এচাটি বা-বলাই,
আমি বৈ থাকিম উজাগৰে চিকুণ গোক্ৰবিলাই...

আঙুলিক হাতৰ মুদ্ৰাৰে গঢ়িম মহীৰাহ,
বিজুলী বৰষুণ নেওচি।

কবিতা ৯

একাঁজলি উছাহৰ প্ৰগাঢ়তাত
হিয়াৰ কোটৰত কত ফুল ফুলে
নয়নৰ তৃষ্ণা প্ৰেম হৈ
বুকুত ফুলা যেন লাগে।

শব্দ নিবিড় মোৰ হৃদয়ত,
গোলাপীজবাৰ সেই স্নিগ্ধতাত
মই বিচাৰি পাওঁ,
মোৰ আসক্তিৰ বিনিময়।

কবিতা ১০

মনৰ বহুঘৰাত (মোৰ)
প্ৰেমৰ সেউজী বোল
আজিও ফুলে,

হৃদয়ৰ জোনাকী উদ্যানত
ৰিগি ৰিগি বৰ্ষা আজিও নামে।
হিম-শীতল তোমাৰ মায়াবী স্পৰ্শত
আজিও বুকুত ৰঙাকৈ মদাৰে চুমে।

কবিতা ১১

তেজাল নৈৰ সোঁতে-সোঁতে
বাঢ়ি আহে মাথোঁ
প্ৰেমে গোক্কাৰা ওঁঠৰ অমিয়া সুৰ এটি।

সুৰে সুৰে বুকুলৈ বোৱাই
কত ভালপোৱাৰ সুগন্ধি।

কবিতা ১২

কি বুলিনো কণ্ঠ
দুচকুত বৈ থকা তেজৰঙা নৈ খনিৰ
অকথিত কাহিনী।
অশ্রুত সানি সানি
কিমাননো পিক্সিম দুখৰ চোলা...
এক্সাৰ উমান পালেই
বুকুত যে বাঢ়ি থাকে
প্রেমেৰে মৌনমুখৰ
একোটা বিষ।

কবিতা ১৩

তেওঁ ভাবিছিল
মোৰ আকাশখনিও
তেওঁৰ দৰে গোমোঠা।

মই ক'লো,
মোৰ আকাশখনি নীলা
গভীৰতা সিমানেই হেঙুলীয়া।

যদি বিচাৰা
ভগাই ল'ব পাৰা।

কবিতা ১৪

প্রেম যদি জ্বলে সপোনৰ এছোৱা বাটত
জিলমিলাই বাউলি মায়া।

ছিৰিলি পাতৰ ফাঁকেৰে অহা ব'দৰ দৰে
মৌ-কোমল হৈ সৰে
বাগ-অনুৰাগ।

কবিতা ১৫

কাঁচলী ব'দৰ কিৰণত জঁই পৰিছিলোঁ,
হৃদয়ৰ নীৰ বাকি তুমি জীপাল কৰিলা,

সপোন উৰিয়লি বাটত
মোক যেন দেখুৱাই দিলা জ্যোৎস্নাৰ আভা।

এতিয়া তোমাৰ স্মিত হাঁহিৰ জোনাকত
মোৰ উশাহ-নিশাহ।

কবিতা ১৬

ভালপাওঁ বুলি ক'লেই
তুমি হেঙুলীয়া হ'বা
মোৰ বুকুত গজিছে সেউজীয়া।

তোমাৰ বাবে গঢ়ি তোলা
মোৰ স্বপ্নৰ মার্গত
নিতে তোমাৰ আহ-যাহ।

কবিতা ১৭

আঙুলিৰ ফাঁকে-ফাঁকে
তোমালৈ মোৰ মৰম নিৰাৰে।

তোমাৰ হাঁহিৰ মৃদু গুঞ্জনত
জীয়াৰ বেলিফুল ফুলে।

কবিতা ১৮

ব'দে পুৰিব পাৰে কাক?
প্ৰেমৰ এজাক বৰষুণে য'ত
শীতল কৰি ৰাখে দুচকুৰ পতা।

খিল্ খিল্ হাঁহি হৈ
নীৰে লুকাই দুখৰ চিতা।

কবিতা ১৯

নিয়া যদি আঁজুৰি
গোলাপ পাহিকে নিবা।

ফুলতকৈ কাঁইটৰ
আয়ুস যে চ'ৰা।
(তাকেই দিবা)

কবিতা ২০

থাকক দিয়া কথাবোৰ বুকুৰ দুখ হৈ
খুচৰিব নালাগে...
চুই চালেই কেতিয়াবা
এতোম শালি কঠীয়া পাবা।

ৰ'দ হ'লে কথা হ'ম,
বৰষুণ পৰিব তেতিয়া
স্মৃতিৰ বৰষুণ।

জিলিকি থাকিব তাত
হেঁপাহৰ ক্ষণবোৰ
জীৱন সজোৱাৰ।

কবিতা ২১

তুমি আকাশ হৈ আগুৰি আছা
আবেলি বেলিৰ দৰে
সন্ধ্যাৰ সুহৰি মাৰি।

তোমাৰ অস্তিত্বত উশাহ পিন্ধি
মই বালিচহীয়া হওঁ।
দুখক কৰি তোলো
সুখৰ নিজৰা।

কবিতা ২২

বানে সেউজীয়া কৰা পথাৰত
মৰা সপোন কাঁচি হৈ
চিক্‌চিকাই।

গহৰা গজা দুখৰ কণিকা
মৰা মকৰাৰ খোলা হৈ
উটি যায়।

চপাই আনে
জীৱন আৰু হৃদয়ৰ দূৰত্ব।

কবিতা ২৩

প্ৰাৰ্থনাৰ ৰাগিত নামি আহক
সুখৰ সন্ধ্যা।
প্ৰতিদিন হওক ছন্দোময়।
শব্দ হওক জীৱনৰ বন্দনা।

কবিতা ২৪

কাল আঁউসীত হেৰাই যায় বুকুৰ মাধুৰী
সপোনত তুমি একেদৰেই থাকা।

দুখৰ স্পন্দনতো বক্ত কণিকা হৈ
অগা-দেৱা কৰে তোমাৰ বুকুৰ বাগিণী।

কবিতা ২৫

ৰ'দে ভিজা হাঁহিত নিভাঁজ হয়
জীৱনৰ উশাহ।

এটা হালধীয়া কবিতাই ফেঁকুৰি
থাকে
বিচ্ছেদৰ দুখত,
টোপনিতো মই হাঁহিতোকেই
খেদি ফুৰোঁ।

কবিতা ২৬

স্বপ্নৰ বৰ্ণিল চ'ৰাঘৰত
আৰেগ বিৰণ হওঁতে
বিষণ্ণতাৰ স্পৰ্শত...

তুমি ঢালি দিলা অকস্মাতে
জীৱনৰ কথকতা।
স্বপ্ন হৈ গ'ল আবিৰ আকুল।

কবিতা ২৭

শেৱালিৰ উৰণীয়া গোকুল সাঁচি তুমি
উৰুৱাই দিছা এছাটি বতাহ।
এতিয়া,
শোৱনি কোঠাত আন্ধাৰ আঁতৰাই
বকুলৰ সুৰভি বয় তোমাৰ নামত।

কবিতা ২৮

উকা পৃষ্ঠাবোৰ হিমকণা হৈ সৰে,
তুমি মোৰ শব্দবোৰে জিৰণি লয়
আধাসজা কাৰেঙত।

হেঁপাহবোৰ দুৰ্বহ হৈ ক্রমশঃ
নিখৰ হয় বিস্মৃতিৰ চিত্ৰ আঁকি।
শব্দমুখৰ কৰি নিঃশব্দতাত।

কবিতা ২৯

বিষয় : ফাগুন

হৃদয়ৰ দিচাঙত অভিমানৰ আহ-যাহ,
বুকুভৰি পলাশ ফুলিছে আবিৰ সানি
তেজৰঙা ফাগুনৰ।

কবিতা ৩০

এয়া উলটি অহাৰ দিন
ফাগুনৰ ৰাগি সানি আবেগ
হৈ বোৱাৰ দিন,

শিমলু তুলা হৈ উৰাৰ দিন।
এতিয়া ভাল লগাবোৰে ভালপোৱাৰ
কবিতা ৰচিব।

উশাহৰ ভাঁজে-ভাঁজে
তথী গাভৰু হৈ,
ফাগুনৰ কবিতাই হৃদয় জুৰাব।

কবিতা ৩১

বিষয় : জোনাকী মন

সন্ধ্যা যায়
জোনাকৰ মায়া ঢালি
নিশাক আদৰি।

দুখৰ ইলিজীবোৰে জিৰণি লৈ
সুখৰ কবিতা ৰচে।

জোনাক গলে,
সপোন উন্মাদ হয়,
ভাঙি-চিঙি পুৰণি বিষাদৰ অন্তৰা।

কবিতা ৩২

শুনাচোন জোনাকী
মোৰ বিষাদৰ বিননি।
মোৰো স্বপ্ন আছিল
প্ৰেমৰ পাপৰি সনা।
নাই বুলি এতিয়া ইতিকিং নকৰিবা।
প্ৰেমৰ কাননত তুমিয়েই জোনাকী
মোৰ হিয়াৰ বাগিণী।

কবিতা ৩৩

পানী এচলু দিয়া
লহপহাই বাঢ়ক
গোলাপৰ ঠেঙুলি।
হেৰুৱা সুৰ ঢালি
গাওক তেজী গান এটি।

কবিতা ৩৪

তোমাৰ সুঘ্ৰাণ আঁচলত ধৰি
মই উৰি যাব খোজোঁ
শিল-চেঁচা নৈ লৈ।

ধুই ল'ম তাতে মই
শোকে টলবল চকু।

তিৰবিৰ নয়নতৰা
তোমাৰ বুকুৰ পেৰাতে যে
মই সাঁচো মোক।

কবিতা ৩৫

য'লৈকে নাযাওঁ
জেপত গুজি লওঁ
এটা সেউজীয়া নিচা।

ব্যস্ততাৰ বাটতো
উশাহৰ দৰে সেয়া
তোমাৰ বাগিত দুলি থকা
এফাঁকি শুভ্র কবিতা।

কবিতা ৩৬

শাওণৰ বৰষুণত
আঙুলি ফাঁকত গজি উঠে
দহোটি চম্পা কলি।

ঠিকেই কৈছিলো,

সেউজীয়াৰ প্ৰেমত পৰিলে
বৰষুণৰ টোপালতো দেখা পায়
হীৰাৰ কণিকা।

কবিতা ৩৭

শুভ্ৰতাৰ আৰেণত এবাৰ জুমি চোৱা
নিবিচাৰা আৰু....

দূৰ নীলিমাৰ জোন, বেলি তৰা
হৃদয়ৰে মোৰ হ'বা

আবেলি বেলিৰ দৰে

মৌনতাক মুখৰ কৰি
অথবা

শব্দহীনতাক শব্দাতীত কৰি।

কবিতা ৩৮

সোঁৱৰণিৰ দীঘল বাটত
স্মৃতি ধূসৰ হৈ
কোনোবা কেঁকুৰিত পৰি ৰয়
জীৱনৰ অশ্রুমালা।

তুমি মই উদাৰ হ'লে
কোনোবাই বিচাৰি পাব তাতে
জীৱনৰ ভৰসা।

কবিতা ৩৯

শৰতৰ শেৱালি ফুলৰ গোকাক এটি হৈ
তেওঁ নামিছিল মোৰ বুকুলৈ।

আনিছিল মোলৈ জীৱনৰ লেছেৰি বুটলি
মৰমৰ নামত দিছিল এচলু মিঠা ৰাগিণী।

আকৌ আহানা তুমি এবাৰ উলটি
সুগন্ধি প্ৰণয়ৰ উৎসৱ এভাগি পাতিম
পৰাগ ঢালি-ঢালি।

কবিতা ৪০

কিদৰে কওঁ

এহালি চকুত আবেলি ৰং হোৱাৰ কথা?

উশাহবোৰে বিচাৰে কিছু সেউজী লগন

যুগমীয়া হওক বুলি।

বুকুৰ পেৰাত এতিয়া সিন্ত লগন

প্ৰেম গাঁথাৰ দীঘত বহু নীল ৰঙী বৰণ।

কবিতা ৪১

সোণ বৰণীয়া পুৱাতেই

কুসুমৰ সুবাসত ধমণীত গাঁঠিছা

যে

এটা কেঁচা উশাহ...

বৰষুণৰ নিচাত,

মন স্পন্দনৰ কথা জানো

মন কৰিছা?

কবিতা ৪২

প্রণয়ৰ ৰাগি লাগি মাতাল হ'ব পৰাকৈ
ফাগুনে দিয়ে এচোতাল উচাটন উশাহ...
আৰু কিছু
প্ৰাচীন সুবাস।

এতিয়া বুকুত সৰে
দূৰ নীলিমাৰ এহালি সেউজীয়া।

কবিতা ৪৩

কলিজাখন পোৰে
তোমাৰ ওঁঠৰ পাপৰিত হাঁহিৰ ফুল
ফুলা সুবাসৰ
উম নাপালে...

শস্য সম্ভৱা সপোনৰ বাটত
বীজ মেলা মাটিৰ মজিয়াত,
প্ৰীতিভৰা শিহৰণ জগায়
হালধীয়া গীতৰ ৰাগি এটিয়ে।

কবিতা ৪৪

এটি গীত হওক কেঁচাপতীয়া,
চেতনাত ডুব যোৱা
তোমাৰ মোৰে কুৰিটা বসন্তৰ।

ৰঙীণ ৰঙৰ পোহৰত জিলিকি উঠক
সপোনৰ পাতবোৰ,
ভাৱনাৰ সিপাৰে বৈ যাওক সেই
নিয়ৰৰ নৈখন।

কবিতা ৪৫

এমুঠি সেউজীয়া দিয়া,
নীলিম দুচকুৰ সিপাৰে সাঁচি থ'ব পৰা...
ৰ'দমুখী কবিতা হৈ ওৰেজীৱন
তোমাৰ হৈয়েই ৰ'ম।

যদিহে বুকুৰ সঁফুৰাত ফুলি ৰোৱা
আকাশৰ গভীৰ বক্ষত আমি বিলীন হৈ,
মৰমবোৰ ভগাই ল'ম...
হাঁহিৰ ছন্দত,
সুখৰ সুৰত।

কবিতা ৪৬

সেউজী ৰঙেৰে জীৱনৰ বনগীত
লিখিব খোজোঁতেই,
ৰ'দে ঘমা বুটাবছা ফুল দুপাহে
মোৰ কলিজা মেৰিয়াই ধৰে।

ক্ৰমাৎ দুচকুৰ বৰণীয়া কোণে
হেঁপাহৰ লেছেৰি চুমে...

চিৰন্তন সৰাপাতেৰে আচ্ছন্ন,
প্ৰেমেৰে উজ্জীৱিত।

কবিতা ৪৭

জানো, বতাহজাক শান্ত
মেঘবোৰো প্রশান্ত।
শীতল বতাহে জুৰাই বুকু
ভিজাই দুচকু...

তথাপি আকাশ অবিহনে
নীলায়ে ক'তনো জুৰিব
পৰাণৰ ৰাগ।

কবিতা ৪৮

ৰ'দ হৈ আহা,
দুগাল তিয়াই লৈ যোৱা
তোমাৰ অন্তৰতম কোণলৈ

ৰঙা গোলাপ হৈ ফুলা
তাৰ বোলেৰে মোক খোদিত কৰা
সমস্ত সুবাসেৰে আলফুলে।

কবিতা ৪৯

মৰহা পাতৰ বোকোচাত উঠি
বালিমাহী জনীয়েও জুৰে পৰাগৰ গীত।

আবেগৰ বহঘৰাত তেজাল সুৰৰ
বাগ নামি,
হিয়াত ফুলে প্ৰণয়ৰ ফুল,
দুচকু এতিয়া আটোলটোল।।

কবিতা ৫০

চোৱা চোৱা
তোমাৰ বুকুৰ কোঁহত কিদৰে মৰম ফুলিছে
হালি-জালি ৰঙবোৰ সাৱটি...
দুভৰি যেন মেৰিয়াই বৈছে নৈখনি
ছঁয়াময়া নৈঃশব্দৰ মাজেদি।

আৰু তুমি শীতৰ নিয়ৰ বুটলি উন্মনা হৈছা
মই গছৰ পাত হৈ সেউজীয়া হৈছোঁ প্ৰেমৰ
বাবে।

নয়নজ্যোতিৰ কবিতা

কলাৰ বসোল্লীৰ্ণ আনন্দতেই সাহিত্যৰ সৃষ্টি হয়। সাহিত্যৰ মাজেদি উন্মেষ ঘটে ব্যক্তি চেতনাৰ ভাৱ অনুভূতি আৰু সমাজৰ আবয়বিক ৰূপৰেখা। সৃষ্টিশীল কলাত সমাহাৰিত্ব হোৱা বাস্তৱ আৰু কল্পজগতৰ ভাৱৰাশিত নিগৰিত হয় মৌন হৃদয়ৰ অযুত বাৎকাৰ। শাব্দিক শৃংখলাৰে মনোহাৰিত্ব কবিতা সাহিত্যৰ বসঘন বাহক।

সচৰাচৰ দেখা যায় যে, প্ৰায়বোৰ মানুহৰ সাহিত্যৰ বীজ অংকুৰিত হয় কবিতাৰ মাধ্যমেৰে আৰু পিছলৈ উৎকৰ্ষ সাধন কৰি দশোদিশ বিচৰণ কৰে। সময়োপযোগী আৰু বস্তুবাদী সাহিত্যৰাজি সমাজত চৰ্চিত আৰু সমাদৃত হোৱাৰ দৰে বয়স অনুযায়ী সাহিত্যৰ ভাৱ আৰু প্ৰকাশভংগীত ভিন্নতা পৰিলক্ষিত হয়। সম্ভাৱনাপূৰ্ণ এজন কলেজীয়া উদীয়মান লেখকৰ লিখনিত সাধাৰণতে আবেগ-অনুভূতি, প্ৰেম-ভালপোৱা, আশা-হতাশা, নিসংগতাবোধ, কল্পনা আৰু বাস্তৱৰ দুদোল্যমান ছবিখনৰ অৱস্থিতিয়ে দেখা পোৱা যায়। তেনে মনোভাৱ আগত ৰাখি অসমীয়া গুৰু বিষয়ৰ ছাত্ৰ নয়নজ্যোতি শইকীয়াৰ “মৌনতাৰ কলৰৰ” নামৰ পুথিখন সমাদৃত হৈছে ৫০ টা কবিতা সংকলনেৰে।

আবেগ-অনুভূতি মানুহৰ সহজাত প্ৰবৃত্তি। ই চিৰতৰুণ, প্ৰেমাস্পন্দন বাগিৰ দৰে। প্ৰেমৰ ভিন্ন ৰূপ আৰু ভাষা আছে। ইতিবাচক প্ৰেমে মানুহক স্বৰ্গীয় সুখানুভূতি প্ৰদান কৰে। বসবাজ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাই কোৱাৰ দৰে “প্ৰেমত ঘূৰিছে ভূমণ্ডল/প্ৰেমত ফুলিছে শতদল।” নয়নৰ কবিতাতো প্ৰকাশ পোৱা প্ৰেমত এনেবোৰ কথাকে

ফুটি উঠিছে।

‘দুহাতত যে লুকাই আছে শতিকা জুৰি
ফুলি থকা...

অনুৰাগ বৰণীয়া ফুল।’ (কবিতা ৭)

‘মনৰ বহঘৰাত (মোৰ)
প্ৰেমৰ সেউজী বোল

আজিও ফুলে।’ (কবিতা ১০)

‘ভালপাওঁ বুলি ক’লেই
তুমি হেঙুলীয়া হ’বা

মোৰ বুকুত গজিছে সেউজীয়া।’ (কবিতা ১৬)

মানুহৰ আশা আৰু হতাশাৰ মাজতে সুখ-দুখ নিয়োজিত হৈ
আছে। আশাক আলম হিচাপে লৈয়ে মানুহে সপোন ৰচে আৰু কৰ্মোদ্যমী
হৈ পৰে। শইকীয়াৰ প্ৰায়বোৰ কবিতাতে আশাবাদী ভাৱধাৰাই প্ৰাধান্য
লাভ কৰিছে। ই প্ৰেম অথবা জীৱনৰ ক্ষেত্ৰতে হওক। যেনে—

‘বানে সেউজীয়া কৰা পথাৰত

মৰা সপোন কাঁচি হৈ

চিক্ চিকিহি।’ (কবিতা ২২)

‘পানী এচলু দিয়া

লহপহাই বাঢ়ক

গোলাপৰ ঠেঙুলি।’ (কবিতা ৩৩)

‘মোৰ হিয়াৰ শত শত সেউজীয়াত

সংগোপনে বাঢ়ি আহে

লিহিৰি লিহিৰি আশাৰ টো।’ (কবিতা ৭)
একে সময়তে তেওঁৰ বৰ্ণনাত ফুটি উঠিছে সুখ-দুখৰ নিমিলা
অংকৰ অভিব্যঞ্জনা এনেদৰে—

‘একোৱেই সহজ নহয়
দুখেই হওক কিম্বা সুখ
অশ্ৰুৰে হওক নতুবা

তোমাৰ হাঁহিৰ খিল্ খিল্ বক্তৃতা।’ (কবিতা ৪)

আশাবোৰ যেতিয়া হতাশালৈ পৰিণত হয় মানুহৰ মন মগজুত
এক অন্ধকাৰে ছানি ধৰে। সক্ৰিয় মনটো লৰা-চপৰা কৰি ঠাৱনি নোপোৱা
হয় মুহূৰ্ত্তৰ পৰা মুহূৰ্ত্তলৈ। এনে নিৰাশা মনৰ স্থিতি শইকীয়াৰ কবিতাত
বিৰাজমান।

যেনে—

‘হেঁপাহবোৰ দুৰ্বহ হৈ ক্ৰমশঃ

নিথৰ হয় বিস্তৃতিৰ চিত্ৰ আঁকি।’ (কবিতা ২৮)

সংগবিহীন জীৱন কল্পনাৰ অতীত। নিসংগতা মানুহৰ অভিলাষ
স্বৰূপ। বৰ্তমানৰ যান্ত্ৰিক জীৱনশৈলীয়ে মানুহক ক্ৰমশঃ কোঙাৰ দিশে
গতি কৰাইছে। অৱশ্যে নিসংগতাই মানুহক জীৱনত নিত্য নতুন কথাৰ
শিকায়। শইকীয়াৰ কবিতাটো নিসংগতাৰ নগ্ন ছবি স্পষ্ট ৰূপত প্ৰকাশ
ঘটিছে এনেদৰে—

‘সোঁৱৰণিৰ দীঘল বাটত

স্মৃতি ধূসৰ হৈ

কোনোবা কেঁকুৰিত পৰি ৰয়

জীৱনৰ অশ্ৰুমালা।’ (কবিতা ৩৮)

‘জানো বতাহজাক শান্ত

মেঘবোৰ প্ৰশান্ত।

শীতল বতাহে জুৰাই বুকু

ভিজাই দুচকু...। (কবিতা ৪৭)

কল্পনা আৰু বাস্তৱৰ সূক্ষ্মাতিসূক্ষ্ম ভাবৰাজিৰ সুন্দৰ ভাৱে চিত্ৰিত
হোৱাৰ ফলত তেওঁৰ কবিতাবোৰত মাধুৰ্য্যতাই সোণত সূৰগা চৰাইছে।
যেনে—

‘দুচকুত প্ৰেম হ’লে

নৈ হৈ ব’ব পাৰিম

মইনো কেনেকৈ কওঁ

তুমি উশাহ নহ’লে প্ৰেমিক হ’ব নোৱাৰিম।’ (কবিতা ২)

‘প্ৰাৰ্থনাৰ ৰাগিত নামি আহক

সুখৰ সন্ধ্যা।

প্ৰতিদিন হওক ছন্দোময়

শব্দ হওক জীৱনৰ বন্দন।’ (কবিতা ২৩)

সাধাৰণতে কবিতা এটা আড়ম্বৰপূৰ্ণ কৰি তুলিবলৈ নিজস্ব কিছুমান
বৈশিষ্ট্যৰ দৰকাৰ হয়। ইবোৰে কবিতা এটাক পাঠক সমাজৰ কাৰণে
বসাল কৰি তোলাৰ লগতে লেখকৰ চৌপাশে আগুৰি থকা প্ৰকৃতিৰ
বিনন্দীয়া উৎসৰাজিক সাহিত্যত ব্যৱহাৰ কৰে। ঠিক তেনেদৰে কবিয়ে
প্ৰেমৰ গভীৰতা বুজাবলৈ আকাশ, নদী, বতাহ আদিবোৰ শব্দক প্ৰতীক
হিচাপে প্ৰয়োগ কৰিছে। যেনে—

‘তুমি আকাশ হৈ আগুৰি আছা

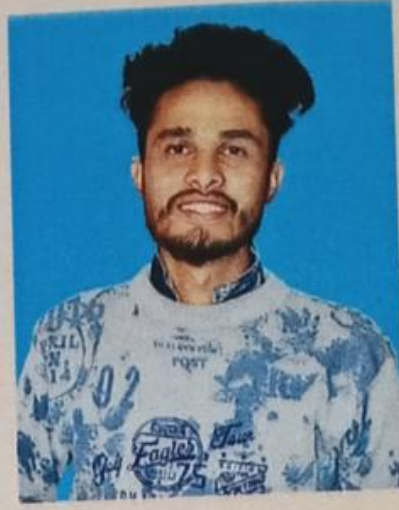
আবেলি বেলিৰ দৰে
সন্ধ্যাৰ সুহৃদি মাৰি।’ (কবিতা ২১)

‘তুমি যদি আহিলাহেঁতেন।
সুশীতল নদীৰ তেজাল সিৰে-সিৰে।’ (কবিতা ১)
‘নীলা আকাশখনিতো চোন দেখোঁ,

তোমাৰ জীয়া ওঁঠেৰে বোৱা
বতাহৰ শিল-চেঁচা প্ৰণয়ী সুষমা।’ (কবিতা ৩)

সাধাৰণতে সাহিত্য সৃষ্টি হৃদয়ৰ নিভৃততম কোণত হেতা-ওপৰা
কৰি থকা অভিজ্ঞতাপুষ্ট মনৰ অভিব্যক্তিৰ মাধ্যমেৰে। এই ভাবৰাজিক
কলাসুলভ লিখনিৰ মাজেৰে পূৰ্ণতা মাত্ৰা প্ৰদান কৰা হয়। ছাত্ৰ লেখক
নয়নজ্যোতি শইকীয়াৰ কবিতা সংকলনৰ মাজতো তেনে ধৰণৰ ভাবৰাশি
সুন্দৰৰূপে ফুটি উঠাৰ লগতে নিপোটল শব্দৰে মহিমামণ্ডিত কৰি তুলিছে।
প্ৰতি গৰাকী ছাত্ৰ তথা মানুহৰ মাজতে কোনোবাটো নহয় কোনোবা
এনে কিছুমান প্ৰতিভা সুপ্ত হৈ থাকে যিয়ে প্ৰতিজন ব্যক্তিক সুকীয়া
আত্মপৰিচয় দিয়াত সহায় কৰে। ছাত্ৰ জীৱনৰ এই মূল্যবান সময়কণত
প্ৰতিজন ছাত্ৰৰ মাজত থকা এই প্ৰতিভাবোৰক বিকাশৰ বাবে এটি অনুষ্ঠান
আছে। এই অনুষ্ঠানটিৰ প্ৰচেষ্টাত সাহিত্য আৰু কলাৰ লগত জড়িত
এনে কামবোৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ উদ্গনি জনোৱা হয়। আমাৰ বিভাগৰ
ছাত্ৰ লেখক নয়নজ্যোতি শইকীয়াৰ “মৌনতাৰ কলৰৰ” নামৰ
কবিতাপুথিখন তাৰ প্ৰচেষ্টাৰ ফল।

শ্ৰী কিৰণ মণি ব্ৰ’
সহকাৰী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ
কলিয়াবৰ মহাবিদ্যালয়

নগাঁও জিলাৰ অন্তৰ্গত নাট্য-সংস্কৃতিৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ
কলিয়াবৰৰ গড়খলা নামে গাঁওখনিত নয়নজ্যোতি
শইকীয়াই জন্ম গ্ৰহণ কৰে। তেওঁৰ মাক-দেউতাক
যথাক্ৰমে শ্ৰীবিণু শইকীয়া আৰু শ্ৰীপ্ৰভাত চন্দ্ৰ শইকীয়া।
২০১৭ চনত নগাঁও জিলাৰ আমবাগান উচ্চতৰ
মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ পৰা হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষা
আৰু ২০১৯ চনত উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ
হয়। বৰ্তমান কলিয়াবৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া
বিভাগৰ চতুৰ্থ শাৰ্মাসিকত নয়নজ্যোতি শইকীয়া
অধ্যয়নৰত। সৰুৰে পৰাই সাহিত্য চৰ্চাৰ সহিতে
জড়িত হৈসামাজিক মাধ্যম, বিভিন্ন কাকত-
আলোচনীত তেঁও ইতিমধ্যে পৰিচিত হৈ পৰিছে।
কবিৰ এই নৱতম কাব্য প্ৰচেষ্টাই পঢ়ুৱৈৰ অন্তৰত
অনুৰাগ তুলি মোহমুগ্ধ কৰিব বুলি আশা কৰিলোঁ।